

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2015 r. zażalenia **A. S.** na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 8 maja 2015 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 listopada 2013 r.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania we wskazanej wyżej sprawie legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata. W zarządzeniu zaznaczono, że skazany zwrócił się o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, który poinformował Sąd na piśmie, iż nie znalazł podstaw do wystąpienia z wymienionym wnioskiem.

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie A. S. podnosi, że nie zgadza się ze stanowiskiem obrońcy z urzędu o braku podstaw do wznowienia postępowania, a wobec tego uważa, iż powinien mu zostać wyznaczony następny obrońca, który ponownie wypowiedziałby się w tej kwestii. Podkreśla przy tym, że nie stać go na ustanowienie obrońcy z wyboru, co sprawia, że jest on pozbawiony możliwości dochodzenia swoich praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Na wstępie należy zaznaczyć, że fakt wejścia w życie, w dniu 1 lipca 2015 r., ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 ze zm.) nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości postępowania przed Sądem Okręgowym, jako że czynności procesowe podejmowane co do wniosku A. S., na podstawie art. 84 § 3 k.p.k., art. 120 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 545 k.p.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji) w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., zostały dokonane przed wejściem w życie wymienionej ustawy i jako takie pozostają skuteczne (art. 28 ustawy nowelizacyjnej). Fakt ten, zgodnie z treścią art. 33 wymienionej ustawy, nie ma również znaczenia dla procedowania Sądu Najwyższego w przedmiocie zażalenia w postępowaniu co do wniosku A. S. Wreszcie należy zaznaczyć, że wspomniana zmiana art. 545 k.p.k. w najmniejszym stopniu nie dotyczy sytuacji procesowej A. S., jako że unormowania dotyczące powinności sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot profesjonalny, jak również postępowania obrońcy wyznaczonego z urzędu w postępowaniu o wznowienie oraz procedury uzupełniania formalnego braku wniosku nie uległy zmianie.

W nawiązaniu do argumentów zażalenia trzeba natomiast podkreślić, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co oznacza, że tylko podmiot dysponujący fachową wiedzą i umiejętnościami – jakimi nie dysponuje strona postępowania – jest w stanie ocenić warunki do wystąpienia z tym wnioskiem, a następnie sporządzić go zgodnie z wymogami prawa (art. 545 § 2 k.p.k.). Okoliczność, że strona nie zgadza się z oceną prawną wyznaczonego z urzędu obrońcy (lub pełnomocnika), który stosownie do treści art. 84 § 3 k.p.k. przedstawił na piśmie wymagane tym przepisem stanowisko, nie stanowi wystarczającej podstawy do wyznaczenia kolejnego jeszcze obrońcy, który miałby weryfikować ocenę poprzedniego, czy też sporządzić wniosek pomimo braku ku temu podstaw prawnych, jedynie w celu spełnienia oczekiwań strony. Należy przy tym zaakcentować, że badany w omawianym zakresie materiał sprawy nie wywołuje żadnych zastrzeżeń co do właściwego wywiązania się z obowiązków przez obrońcę z urzędu, wyznaczonego, co można marginalnie zauważyć, w osobie innego adwokata, niż ten, który reprezentował skazanego w postępowaniu

dotyczącym wniesienia w niniejszej sprawie kasacji. Przedstawiona w sprawie opinia o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania świadczy, że obrońca ten rzetelnie zapoznał się z osobistym wnioskiem skazanego, ze składanymi pismami procesowymi i aktami sprawy, co oznacza, że wnioskodawcy udzielono z urzędu realnej pomocy prawnej w sytuacji, gdy sam nie był w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru i z tego powodu nie uzupełnił formalnego braku osobiście sporządzonego przez niego wniosku. Skoro tak, to teza zażalenia, jakoby wnioskodawca został pozbawiony możliwości dochodzenia swych praw w drodze wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie znajduje uzasadnienia.

Z tych względów, uznając, że nie ma podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.